ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Κίμων Ρηγόπουλος

Ο ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκει να απορροφήσει κάθε λαϊκή αντίσταση ως βουλιμικός και παμφάγος οργανισμός. Να ευνουχίσει και να καναλιζάρει στα μέτρα του δικομματικά εφικτού κάθε ταξική προοπτική των λαϊκών αγώνων.

-Σύριζα θα λες και θα κλαις. Είναι η εβδομαδιαία στήλη του Στέλιου Κούλογλου στο tvxs. Και διευκρινίζει ο αρθρογράφος: «που σημαίνει ότι μπορεί να μην έγιναν όλα καλά επί ΣΥΡΙΖΑ –και όσα καλά έγιναν να μην επικοινωνήθηκαν σωστά– αλλά τίποτα δεν συγκρίνεται με την οικονομική, θεσμική, πολιτική και πολιτισμική λαίλαπα που συνοδεύει την κυβέρνηση της ΝΔ». Για να γίνει μάλιστα πιο εύληπτος ο εκβιασμός του, ο δημοσιογράφος συνεχίζει απτόητος με το: «Θα πεις τον ΣΥΡΙΖΑ, συριζάκι».

Αυτό που θέλει να πει ο ποιητής θα μπορούσε να επιγράφεται και ως εξής: Μα κανένας δεν μου φταίει για το χάλι μου, σπάσιμο θέλει το κεφάλι μου. Ίσως διέφυγε του έγκριτου δημοσιογράφου ότι έτσι ο εκβιασμός του θα αποκτούσε μεγαλύτερη πειθώ. Μια αναγνώριση της ευθύνης του «θύματος» για την κατάντια του θυμίζει μελό του ’60, αλήστου μνήμης ταινίες που έκοβαν κάποτε χιλιάδες εισιτήρια. Είναι πιθανό να σκέφτηκε, βέβαια, πως χρειαζόταν άδεια πνευματικών δικαιωμάτων, μιας και έχουμε να κάνουμε με γνωστούς στίχους ενός λαϊκού τραγουδιού και δεν θα ήθελε να κατηγορηθεί ως υπότροπος για λογοκλοπή. Όμως το πιθανότερο είναι πως ήθελε να αποφύγει τον λαϊκισμό και γι’ αυτό δεν μπορούμε να τον κακίσουμε.

Ένας εκβιαστής που σέβεται τον εαυτό του και το ρόλο του, οφείλει να θέτει το εκάστοτε δίλημμα, διαμορφώνοντας τους όρους και τα ανεκτά όρια της ανθρώπινης βούλησης. Να απλουστεύει την απάντηση του εκβιαζόμενου σε ένα ναι ή ένα όχι μέσα σε συνθήκες που καθιστούν τη σκέψη απαγορευτική ή την καταργούν ολότελα. Ένας εκβιαστής πρέπει να ενοχοποιεί το θύμα του για να του αφαιρεί έτσι κάθε ικμάδα αξιοπρέπειας, κάθε δυνατότητα

κίνησης έξω και πέρα από τη διάζευξη.

Η πρόθεση είναι σαφής. Ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να απορροφήσει κάθε λαϊκή αντίσταση ως βουλιμικός και παμφάγος οργανισμός. Να ευνουχίσει και να καναλιζάρει στα μέτρα του δικομματικά εφικτού κάθε ταξική προοπτική των λαϊκών αγώνων. Να μπλοκάρει κάθε ξέφωτο ταξικής αντιπαράθεσης με τον καπιταλιστικό οδοστρωτήρα, κραδαίνοντας τον μπαμπούλα του χειρότερου σε μια κοινωνία που το καλό εξορίζεται στο ανέφικτο και παρουσιάζεται περίπου ως παιδαριώδες πείσμα. Τα υλικά του εκβιασμού είναι γνωστά: Αταξικός δικαιωματισμός με ολίγη από γιαλαντζί αντιαυταρχισμό (ένα «μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι» για να μην ξεχνιόμαστε), μια πρέζα αριστερής ρητορικής και το φαγητό έτοιμο. Έτσι, το αυτοτελές καπιταλιστικό σκάνδαλο τεμαχίζεται σε σκανδαλοθηρικά επεισόδια που σερβίρονται σε ελεγχόμενες δόσεις και σε θερμοκρασία που αποτρέπει την ανάφλεξη. Για επιδόρπιο έχουμε κάποια φιλοδωρήματα με την προϋπόθεση της υπεύθυνης δήλωσης των δικαιούχων ότι είναι γεννημένοι στο υπόγειο και αποφασισμένοι να πεθάνουν στο υπόγειο. Το σχέδιο αυτοσυντήρησης του ΣΥΡΙΖΑ προϋποθέτει σκυμμένα κεφάλια, ανθρώπους που ο τερματικός σταθμός των προσδοκιών τους είναι η μέγγενη του δικομματισμού και οι ανοιχτές αγκάλες του ΣΥΡΙΖΑ.

> **Τα υλικά του εκβιασμού είναι γνωστά: Αταξικός δικαιωματισμός με ολίγη από γιαλαντζί αντιαυταρχισμό**

Αφού έχουν αναλάβει εργολαβικά την αναπαλαίωση του καπιταλισμού και την ασφαλτόστρωση του μονόδρομού του, απειλούν και εκβιάζουν. Τελούν σε καθεστώς νεοπλουτίστικης σύγχυσης και αυτό συμβαίνει επειδή παρεξήγησαν τις έννοιες. Μπέρδεψαν την επαγγελία για έφοδο στον ουρανό με την εξ ουρανού τύχη τους. Αγωνιούν για το σαρκίο τους και την εξασφάλιση της λείας, είτε παίζουν στην πρώτη ομάδα είτε κάθονται στον πάγκο ως αξιωματική αντιπολίτευση. Εκβιάζουν και σηκώνουν το δάχτυλο, παραδίδοντας με ύφος σοφιστικέ δωρεάν –το μόνο που κάνουν δωρεάν– μαθήματα καιροσκοπισμού. Εντωμεταξύ, «διευρύνονται» για να ηγεμονεύσουν σε ένα χώρο –κεντροαριστερά– που η κρίση κατεδάφισε. Αυτοί όμως έχουν ανάγκη τη νεκρανάστασή του. Έχουν ανάγκη τις λέξεις που ψεύδονται. Διευρύνονται με τους μονίμως πρόθυμους, τους γνωστούς και μη εξαιρετέους διευρυνσίες. Ο Φίλιππος, άλλωστε, ποτέ δεν δυσκολεύτηκε να βρει τον Ναθαναήλ του. Όλα τα μωρά στην πίστα, λοιπόν. Για όλους έχει ο μπαξές. Η σοσιαλδημοκρατία είναι εδώ. Πανταχού παρούσα. Για να παίξει τον συμπληρωματικό ρόλο της και να βάλει πλάτη, όταν το καπιταλιστικό μέλαθρο παρουσιάζει ρωγμές.

Το ζητούμενο είναι ένα: Η συγκλίνουσα πράξη, εκείνη που ενοποιεί υπερβαίνοντας τον μέχρι τώρα διαμορφωμένο ελάχιστο παρανομαστή. Από το εντός και επί τα αυτά, στο εκτός και το συγκρουσιακό άλλο. Μπορεί αυτό από σύνθημα να γίνει υλική δύναμη ανατροπής;

Πηγή: ΠΡΙΝ